



**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

Continet Tractatus De Conscientia, De Peccatis, De Legibus, De Fide, Spe,
Et Charitate

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

§. 7. An concilia generalia, & prouincialia errare possint in rebus fidei
definiendis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76540](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76540)

3. Contrarium defendit Bannes 2.2. *quasi. 1. art. 10. dub. 8. conclus. 5.* Mouetur primo, quia Innocentius III. in *cap. ult. de religiosis* & Gregorius X. in *cap. 1. eodem tit. in 6. prohiberi* firmiter notarum religionum institutionem, ne nimia religionum diuersitas grauem in Ecclesia Dei confusionem inducat. Sentit ergo Pontifex tunc temporis non esse conueniens nouam religionem institueret. Ergo si de facto illam approbaret, tem inconuenientem Ecclesie videretur facere. Secundo saepe approbatae religiones Pontifex reformauit, vel dissoluit. Ergo sentit Ecclesie Dei non conuenire, vt existerent. Nam ideo dissoluit, quia non iudicauerit conuenientes. Ergo ante dissolutionem inconuenientes erant. Sed non obstante hac inconuenientia approbabantur, & Pontifex obligabat vniuersam Ecclesiam ad illarum receptionem. Ergo optimè Pontifex potest obligare vniuersam Ecclesiam ad rem, quae illi aliquo modo inconueniens est; quia ex alio capite habet conuenientiam. Tertio, Negari non potest, posse Pontificem leges rerum agendarum, & quae necessitate texta Ecclesiae gubernationi inconueniens sit. Ergo similiter poterit religiones ita multiplicare, vt earum multiplicatio confusionem inducat, & regimini Ecclesiae prauidet.

4. Ergo veto dicendam existimo nunquam praesumendum esse Pontificem in approbatione cuiusvis religionis minus caute & prudenter procedere, esse enim iniuria non leuis facta Pontifici, & contra debitam reuerentiam, & subordinationem, quam debent filiales suo supremo pastori exhibere; de facto tamen, & in re ipsa minus caute & prudenter procedere aliquando potest non quidem approbando religionem, quae re vera inconueniens sit se, sed quae ex aduersis circumstantiis minus conueniat. Neque aliud probant argumenta Bannes, quibus ratio Valentia non obstat. Concedimus namque Pontifici datam non esse potestatem obligandi Ecclesiam ad ea, quae absolute nocua sunt & ip illius destructionem. Affirmamus tamen esse datam potestatem obligandi Ecclesiam ad ea, quae absolute illi conueniunt, ut non aequè conuenientia sint, ac opposita. Alias pluries legum obligatio cessaret, neque firmi esse possemus in illarum executione.

§. VII.

An concilia generalia, & provincialia errare possint in rebus fidei definiendis.

1. Praemittitur triplex esse Concilium generale, prouinciale, & Episcopale.
2. Concilio non potest Pontifex delegare potestatem definiendi infallibiliter res fidei.
3. De fide est Concilium à Pontifice confirmatum auctoritatis esse infallibile.
4. Ante confirmationem nullam habet auctoritatem infallibilem.
5. Propriuntur aduersus supradicta aliquot obiectiones, & soluntur.

1. Praemitti debet triplex esse Concilium, Synodum, seu congregationem sacerdotum, maxime Episcoporum ad res fidei definiendas, primo generale, in quo ex necessitate conuocantur Episcopi omnium regnorum, vt veniant quotquot poterint: iuxta textum in *cap. placuit. 18. dist. 14. de iureiurand.* Abbates vero generales ordinis, & alij homines docti ex privilegio conueniunt: vt notauit Turrecemata lib. 3. de Ecclesia, *cap. 5. & 16.* Secundum est Concilium prouinciale in quo congregantur Episcopi vnius prouinciae, aut regni. Tertium est Concilium Episcopale, seu locale, vbi clerici totius diocesis congregantur. Concilium generale auctoritate Pontificis est necessario congregandum vt constat ex *cap. bene quidem. 96. distinct. 17. & habetur in cap. significasti. de electione.* & tradit plurius ex omni Turrecemata lib. 3. de Ecclesia, *cap. 6. 7. 34. & 35.* Caeterum opusculi de auctoritate, *cap. 16.* Bellarini, *tom. 1. controuers. 4.* Et ratio est manifesta, quia conuentus, & congregatio Episcoporum sine voluntate, & consensu capituli, quae est Pontifex non Concilium Ecclesiasticum nuncupari debet, sed schisma, & conspiratio, vt dicit Pelagius c. multis, 17. *distinct. 17.* Sicuti si Magnates regni conueniant absque consensu Regis ad agendum de legibus regni, non comitia, sed conspiratio dicitur; vt bene expendit Bannes 2.2. *quasi. 1. art. 10. dub. 3. morab. 3.* Valent. *disp. 1. q. 1. punct. 7. §. 45. col. 270.* Concilium prouinciale auctoritate Metropolitanis, seu primatis euocatur. Concilium diocesanae auctoritate Episcopi, vt ex ipso vltu constat, & tradunt supra relati Doctores.

Secundo praemittit loqui non posse de Concilio ante Pontificis confirmationem, vel post illam.

2. Praemittit tertio non posse Pontificem delegare potestatem definiendi infallibiliter res fidei. Ratio est, quia haec consistit in assentientia diuini Spiritus ex successoribus solus ille, & cum solum facta sit Petro, & eius successoribus solus ille, &

cuius successor hanc assentientiam habere possunt. Ergo alius non potest illam ex delegatione neque alia via habere. Item quia haec potestas est quaedam gratia pertinet ad donum Apostolicum, sicuti & prophetia, & scientia & sapientia, quae aliis communicari non possunt: & ita tradit Turrecemata lib. 3. de Ecclesia, *cap. 6. 8. & 38.* Bannes 2.2. *quasi. 1. art. 10. dub. 4. vers. sic. quapropter secundo supponendum est. Cano. lib. 5. Valent. disp. 1. q. 1. punct. 7. §. 45. col. 273.*

3. Dico primo de fide esse, quodlibet Concilium auctoritatis esse infallibile, si à Romano Pontifice fuerit confirmatum quia Romanus Pontifex est suprema, & infallibilis regula veritatis, Ergo vbi quicquid eius confirmatio accesserit, error committi non potest. Deinde, quia primum Concilium, quod fuit in Ecclesia celebratum non fuit generale, sed provinciale; non enim fuit ex omnibus Apostolis, sed tantum ex quatuor, nempe Petro, Paulo, Iacobo, & Barnaba: & tamen ibi dictum fuit, *visum est spiritui sancto & nobis.* Ergo ad definitionem faciendam non indiget Pontifex generali Concilio. Denique plures errores damnati sunt in Synodis prouincialibus à Pontifice confirmatis, qualis fuit error relatus in Mileuitana Synodo sub Innocentio, Et in Araucana, & Cartaginensi à Leone 1. & Bonifacio. Et error presbiterianus in Concilio Toletano 1. confirmato à Leone 1. & nuper ex Sixto IV. confirmatum est Complutense Concilium, in quo fuerunt damnati errores Petri Oronien. & ex *cap. de libellis. distinct. 10.* conitit decreta Concilij prouincialis Carthaginensis Ancyran. Neocaesariensis. Gangren. Sardiceni. Africani recepta esse tanquam de fide ab vniuersa Ecclesia. Ergo.

4. Dico secundo. Ante confirmationem pontificis nullum Concilium quantumuis generale est infallibilis veritatis: sic tradit ex communi sententia Bannes 2.2. *quasi. 1. art. 10. dub. 3. conclus. 3. & dub. 4. conclus. 2.* Valent. *disp. 1. q. 1. punct. 7. §. 45.* Probo primo, quia remini, nisi Petro & eius successoribus concessa est spiritus diuini assistentia, ne in rebus fidei erret vt ex saepe dictis constat. Sed Concilium, quantumuis congregatum sit auctoritate Pontificis, non est successor Petri, sed solum Pontifex. Ergo Concilium, vt distinctum à Pontifice, non est infallibilis veritatis. Secundo omnia Concilia, quae in Ecclesia aliam auctoritatem habent, à Sede Apostolica sunt approbata, vt constat ex *cap. significasti. de elect.* vbi papalis Pontifex ait: *Omnia Concilia per Romanam Ecclesiam auctoritatem facta sunt, & robur acceperunt.* & in *cap. Concilia. distinct. 17.* inquit Symmachus. *quod quia non habent, praesentiam meam id est auctoritatem Petri, & eius successorum, & ideo quae Concilia hanc confirmationem expostulant, vt videri potest ex his, quae refert Turrecemata lib. 3. cap. 34. & constat ex Trident. sess. ult. in decreto de fine Concilij, ibi enim decretum petendum esse per Legatos confirmationem à Sede Apostolica. Sentitur ergo Concilia absque hac confirmatione, & approbatione firmari, & infallibiliter veritatem non docere. Tertio à Concilio generali quantumuis legitime congregato datur appellatio ad Romanam Sedem. Sed à prima regula & infallibilis veritatis dari non potest appellatio, vt de se constat. Ergo Concilium seculo Pontifice non est prima regula, & infallibilis veritatis. Maior propositio, in qua est difficultas, decidit à Bonifacio VIII. in *Extrauag. vnam sanctam. de maior. & obedient. inter communes.* & late, & erudite probat Turrecemata lib. 3. *sum. cap. 47.* & D. Thomas *quasi. 10. de potent. 1. ar. 4. ad 13.* Quarto, quia sunt aliqua Concilia generalia auctoritate Pontificis congregata, non tamen confirmata in quibus aliqui errores inueniuntur. Ergo Concilium non confirmatum à Sede Apostolica non est infallibilis veritatis. Antecedens probatur tum ex Concilio Ephesino II. quod fuit à Leone I. inditum, non tamen confirmatum, quod errores Dioscori, & Eutycheris admisit, vt tradit idem Leo *epist. 11. 13.* & 21. & aliis *segg.* Tum ex Concilio Nicaeno, sub Eugenio IV. cuius defectus expendit Turrecem. lib. 3. de Ecclesia, *cap. 100.* & Caietan. in *trañ. de auctor. Pontif. cap. 8.**

5. Verum aduersus hanc, meo iudicio, indubitata sententiam, sunt aliquot obiectiones, ex quarum solutione magis eius veritas elucidabitur. Primo, Concilium generale auctoritate Pontificis congregatum representat totam Ecclesiam, & maxime, si ibi adsint Sedes Apostolicae Legati, vt docuit Martin. V. in fine Concilij Constantiensis: sed Ecclesia vniuersalis errare non potest, etiam si non erret Pontifex; alias aduersus Ecclesiam potest inferri praesulerent. Ergo Concilium etiam vt distinctum à Pontifice est infallibilis veritatis.

Huius obiectioni respondet Melchior Canus lib. 5. de locis *Theolog. cap. 5.* & Bannes 2.2. *quasi. 1. art. 10. dub. 4. conclus. 2.* & ad primum argumentum, circa finem Concilium generale si sumatur pro omnibus Patribus Concilij errare non posse; si sumatur pro omnes Ecclesiae fideles: at si sumatur pro maiori parte congregatorum errare potest. Sed haec solutio mihi non probatur, pugnat enim cum doctrina conclusionis: si quidem infallibilem veritatem concedit omnibus Patribus Concilij vt à Pontifice distinctis. Quapropter secundo respondeo, illi vt à Pontifice distinctis, & Legatos Sedis Apostolicae, etiam omnes Patres Concilij, & Legatos Sedis Apostolicae, etiam omnes de raio, vel nunquam errant, errare tamen posse: neque obinde sequitur